

Jesaja 62, 1-5

Johannes 2, 1-12

We zijn vandaag op een bruiloft! Dat lezen we in het bekende verhaal uit het Johannesevangelie, over de bruiloft in Kana, waar water verandert in wijn. Het gaat er natuurlijk niet om of dat letterlijk zo gebeurd is, want we lezen niet uit een scheikundeboek.

Het is eerder een dichtbundel waaruit we lezen. Liefdespoëzie. We zijn immers uitgenodigd om leven en liefde te vieren op de bruiloft.

Over bruid en bruidegom wordt niets vermeld. Maar het gaat hier dan ook niet over de mooiste dag in het leven van meneer en mevrouw Jansen uit Kana. De evangelist laat hier iets heel anders doorklinken: de bruiloft is een oeroud, bijbels symbool, een beeld van de verbintenis tussen God en zijn volk, God en zijn mensen. Tussen God en ons.

We hoorden het in de eerste lezing: ‘..zoals de bruidegom zich verheugt over zijn bruid, zo zal je God zich over jou verheugen.’

Die verbintenis van liefde en trouw wordt hier gevierd. En als je iets te vieren hebt, dan drink je een goed glas wijn. Ook wijn is in de Schriften een symbool: het verwijst naar feest en vreugde, volheid van leven, overvloed, het komende koninkrijk van God.

Maar daar in Kana is er geen wijn meer, de bruiloft dreigt in het water te vallen. Water is er genoeg: zes grote stenen kruiken, van elk wel 100 liter.

Het is de moeder van Jezus die opmerkt dat er geen wijn is. *Zij* neemt het initiatief, door Jezus erop te wijzen en door tegen de bedienden te zeggen ‘Doe maar wat hij jullie zegt, wat het ook is.’

‘Vul de vaten met water’, zegt Jezus. Dat doen ze, tot aan de rand. Overvloedig. Ongezien gebeurt het wonder. Als de ceremoniemeester proeft, proeft hij geen water, maar goede wijn. Hij proeft en geniet.. dit is de beste wijn! Bewaard voor het laatst, de wijn voor de tijd dat alles vervuld, voltooid zal zijn, nieuwe hemel, nieuwe aarde, God alles in allen.

De wijn van ons verlangen... Want.. hoe staat het met water en wijn in ons leven? Ons leven kan ‘water’ zijn: leegte, gemis, schraal, eenzaam, met je ziel onder je arm, niet weten waarheen, wat is de zin? Misschien is dat wat veel jongeren ervaren in de pandemie: leegte en eenzaamheid, de weg kwijtraken. Ze missen de ‘wijn’ van levendigheid, contact, feest, genieten van samenzijn.

En wij zeggen het in ons bidden, in ons verlangen: God, ik heb geen wijn. Hoe moet ik verder? Waarom moet mij dit overkomen? Kan ik ooit weer gelukkig zijn? En we kijken naar onze wereld: waarom is er zoveel ellende. Waar blijft u met uw wonderen?

Oermenselijke verzuchtingen, diepe verlangens. Soms kan het opluchten om het maar gewoon te zeggen. Of te bidden. Of te vloeken desnoods.

Wat heeft dat evangelie van vandaag ons te zeggen....?

Er staat dat dit wonderteken van Jezus in Kana het begin is van de tekenen.

Oftewel: Jezus begint hier met waar het hem om *begonnen* is. Dat wonderteken eindigt met een overvloed aan wijn: dat is een belofte, een perspectief. Vreugde, en volheid van leven, dat ieder mens tot zijn recht mag komen, dat deze wereld *góed* kan worden. Dat is waar wij op mogen hopen, naar mogen uitzien.

Met dat wonderteken toonde Jezus zijn grootheid, lazen we. *Grootheid*. In andere vertalingen staat heerlijkheid, of glorie, hemelse macht. Die woorden geven beter weer *wát* voor grootheid Jezus toont. Zijn grootheid heeft een hemelse oorsprong, heeft met God van doen. En de reactie van zijn leerlingen op die grootheid en het wonderteken is, dat zij in Jezus geloofden.

Ook wij, die dit verhaal horen, worden uitgenodigd om erop te reageren met geloof. Met vertrouwen. Om vertrouwen te hebben in deze schenker van wijn, van volheid van leven.

De moeder van Jezus zegt tegen de dienaren 'Doe maar wat Hij jullie zegt', - dat zegt ze ook tegen ons. We worden uitgenodigd om te doen wat Jezus ons zegt, te leven naar zijn evangelie. Ieder van ons op de plaats waar je leeft, waar jij verantwoordelijkheid draagt en weet hoe je van betekenis kunt zijn.

Ook als parochiegemeenschap hopen we dat we groeien in vertrouwen door de woorden van de Schrift, door de geest van Jezus. Dat we een gemeenschap worden die elkaar en anderen ziet staan. We vullen de kruiken met het water van onze inzet en toegewijde inspanningen, en we proberen mensen samen te brengen rond het evangelie, in het vertrouwen dat Jezus' Geest er wijn van maakt, de wijn voor Gods bruiloft in een wereld van recht en vrede.

Laten we vertrouwen op die goddelijke grootheid van Jezus, de Geest die ook in ons leven werkzaam is. Ongezien en onvermoed, Levensgeheim.

Zoals de ceremoniemeester niet weet waar die goede wijn vandaan komt.

Ongezien gebeurt het.. dat het water van je leven wijn blijkt te zijn geworden. Je weet niet waar het vandaan komt. Maar je *mág* geloven dat het Jezus begonnen is om volheid van leven, en het verlangen daarnaar niet opgeven.

Laten we het even stil maken in onszelf...